
Hans Stolp De
levensopdracht van
nieuwwetijds kinderen

Wie ze zijn en
wat ze ons leren

*De levensopdracht van
nieuwetijds kinderen*

Van Hans Stolp zijn bij Ankh-Hermes de volgende boeken versche-
nen:

Het gebed als mystieke weg (4e)
Jezus van Nazareth (4e)
Johannes de ingewijde (3e)
De geboorte van Christus in ons (3e)
Leven met Engelen (4e)
De zeven stappen naar wijsheid en vrede (3e)
Als een geliefde sterft ... (4e)
Als een Engel je komt helpen (3e)
Eerlijk kijken naar jezelf (4e)
De helende kracht van vergeving (2e)
Jezus mijn broeder (2e)
Wat mijn hart je zeggen wil (2e)
Aan synagoge, kerk en moskee voorbij (2e)
Relaties (3e)
Mijn beschermengel en ik (2e)
Tien levenslessen voor deze tijd (2e)
Engelengebeden

Samen met Margarete van den Brink:

Omgaan met gestorvenen (6e)
De bijzondere tijd waarin wij leven (3e)

Samen met Harm Wagenmakers:

De zaligsprekingen als inwijdingsweg (3e)
Luister alsjeblijft (2e)

Luisterboeken:

Eerlijk kijken naar jezelf
Als een Engel je komt helpen

Hans Stolp

*De levensopdracht van
nieuwetijdskinderen*

Wie ze zijn en wat ze ons leren

AnkhHermes

Eerste druk maart 2010
Achtste druk december 2018

CIP-gegevens

ISBN: 978 90 202 04018

NUR: 854 / 720

Trefwoord: nieuwtijdskinderen

© 2010 Uitgeverij Ankh-Hermes bv, Deventer

Uit deze uitgave mag uitsluitend iets verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, opnamen, of op welke andere wijze ook, hetzij chemisch, elektronisch of mechanisch, na voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Any part of this book may only be reproduced, stored in a retrieval system and/or transmitted in any form, by print, photoprint, microfilm, recording, or other means, chemical, electronic or mechanical, with the written permission of the publisher.

Inhoud

- 1 Een nieuwetijdskind vertelt haar verhaal 7
 - 2 De kenmerken van een nieuwetijdskind 15
 - 3 Nieuwetijdskinderen en paranormale ervaringen 24
 - 4 Hoe nieuwetijdskinderen communiceren 35
 - 5 De gevolgen van hun gevoeligheid: ADHD, ADD en PPD-NOS 44
 - 6 Alternatieve middelen 54
 - 7 Over het gevaar van ritalin en waarom het nodig werd ... 59
 - 8 De herauten van een nieuwe tijd 69
 - 9 Een nieuwe manier om zich met zichzelf en anderen te verbinden 80
 - 10 Hoe de energie van nieuwetijdskinderen op hun ouders inwerkt 91
 - 11 De verschillende typen nieuwetijdskinderen 102
 - 12 De opvoeding van nieuwetijdskinderen: een wederzijds genoeg 111
 - 13 De zwakke en de sterke kanten van het nieuwetijdskind 122
 - 14 Volwassen nieuwetijdskinderen 134
- Onmisbaar slot 145
- De kinderen van een nieuwe tijd ... 147
- Noten 149

Voor Adry

Al jong keek je tot voorbij de buitenkant:
je zag wat de mensen eigenlijk bedoelden,
je begreep de gevoelens die ze zich zelf
nog niet bewust waren en nog niet konden
uitspreken en je dacht dat dit gewoon was.

Al jong nam je de verantwoordelijkheid
op je voor wie jouw aandacht en zorg
nodig had: zorgen kón je en anderen
aandacht geven was iets vanzelfsprekends.

Het leven maakte het je niet gemakkelijk
en legde je vele lessen voor. Maar je ontdekte
dat het mogelijk is te groeien aan de lessen
van het leven en wijzer te worden. Zo
leerde je het leven zien als een leerschool.

Toen je eenmaal had gekozen voor die weg,
ontdekte je vervolgens: ik heb ooit zelf
gekozen voor de lessen van mijn leven,
ik wilde ze zelf om er aan te groeien
en geestelijk rijker te kunnen worden.

Bij dit alles ontdekte je ook je eigen kracht
als vrouw, je leerde hoe je op die kracht
kon vertrouwen en daarop kon bouwen:
het maakte je tot de sterke vrouw die je nu
bent geworden: jouw schoonheid, jouw kracht.

Altijd in gesprek met 'boven', ontleen je
aan de band met Christus de moed en de kracht
om er steeds weer voor te gaan: het maakt je
tot een wijze, aan het leven gerijpte vrouw.

Dankjewel voor wie je bent en wat je geeft!

1

Een nieuwetijdskind vertelt haar verhaal

Anders dan anderen

Een paar jaar geleden vertelde een jonge vrouw – ze was een jaar of dertig – mij haar levensverhaal. Wat ze vertelde trof mij: het was namelijk een bekend verhaal dat ik inmiddels al heel vaak, in allerlei variaties, te horen had gekregen. Want vele, inmiddels volwassen geworden nieuwetijdskinderen, deden in hun jeugd dezelfde ervaringen op. Ze hadden in hun jonge jaren bijna allemaal het gevoel dat ze de enige waren die een beetje vreemd waren en die anders dan de ‘gewone’ mensen in het leven stonden. Stuk voor stuk werden zij daardoor mensen die vanbinnen ‘op slot’ gingen, omdat ze hun gevoelens voor zichzelf leerden houden en die nooit durfden te uiten. Daardoor werden zij mensen die op latere leeftijd moesten leren om zich alsnog van al hun weggestopte gevoelens bewust te worden, die te doorleven en vervolgens te leren uiten. Werkelijk een schrikwekkend zware opgave, waar veel mensen dan ook pas door een diepe levenscrisis aan toekomen.

Het is te hopen – en mede daarom schrijf ik dit boek – dat de huidige generatie nieuwetijdskinderen (de kristalkinderen en de regenboogkinderen) met meer begrip wordt opgevangen en begeleid, zodat deze kinderen niet (langer) dichtklappen en op slot gaan, maar onbevange durven vertellen over hun gevoelens, ervaringen en ideeën. Wanneer dat lukt, is dat overigens niet alleen een geschenk voor die kinderen zelf, maar ook voor onze samenleving, die dankzij deze kinderen mag leren op een andere, nieuwe manier naar het leven en de grote levensvragen te kijken.

Zien wat anderen niet zien

De jonge vrouw vertelde: *Als kind voelde ik me altijd een buitenstaander. Op de een of andere manier was ik van jongs af aan anders dan de andere kinderen, iets, wat de mensen om me heen me op allerlei subtiele manieren lieten merken. Waaróm ik anders was, begreep ik niet. Pas veel later besepte ik dat niet iedereen de dingen zag die ik zag en dat niet iedereen voelde wat ik voelde. Pas later begreep ik dat het niet gewoon was om de aura van mensen te zien en te praten met je eigen engel. Toen, als kind, dacht ik dat iedereen kleuren om mensen heen zag. Daarom begreep ik niet waarom de mensen zo afwijzend reageerden, zodra ik probeerde ook maar iets te vertellen over wat ik zag.*

Ook merkte ik dat de mensen het niet prettig vonden als ik zei wat ik voelde: dat ze boos, teleurgesteld of wat dan ook waren. Nu begrijp ik dat wel: de mensen voelen zich gauw betrappt als je zegt wat je van ze weet of ziet. Toen had ik dat niet door, maar vanwege de reactie van de mensen begreep ik al heel snel dat ik maar beter niet moest zeggen wat ik eigenlijk voelde, zag, of dacht. Dat zou immers ongetwijfeld allerlei commentaar opleveren. De ervaring leerde mij dat ik zou worden uitgelachen of meewarig aangekeken en dat de mensen kortaf zouden zeggen dat ik ongelijk had. Daarom was het beter om alleen maar de dingen te zeggen, die kennelijk van mij werden verwacht. Mijn eigen gedachten, gevoelens en ervaringen hield ik sindsdien voor mij.

Natuurlijk maakte deze ervaring haar eenzaam en onzeker: als je niet durft uit te spreken wat je eigenlijk voelt en denkt, word je als vanzelf een gesloten en onzeker kind. Het was dan ook niet vreemd dat ze op school allerlei problemen kreeg. *Ook op school, vertelde ze, werd ik bekeken, als iemand die een beetje vreemd en anders was. Daarom was de school een ramp voor mij. Ik heb hem gehaat. Ik werd er veel gepest en de andere kinderen lieten mij links liggen. Ik hoorde er niet bij, want ik was immers vreemd. Een tijdlang durfde ik zelfs niet meer naar school, omdat ik op de terugweg naar huis altijd door een groep medeleerlingen werd opgewacht en achternagezeten. Dat ik toch naar school ben gegaan, kwam omdat ik thuis niets over die pesterijen durfde te vertellen.*

‘De school was een ramp’

Met haar ouders durfde ze dus niet over haar ervaringen te praten. Ze had het gevoel dat het allemaal haar eigen schuld was: zij was immers degene die anders dan de anderen was, en dus moest het wel aan haarzelf liggen dat ze werd gepest en getreiterd. Maar omdat ze er niet over durfde te praten en haar ouders dachten dat het wel goed ging, was de eenzaamheid in die jaren nog zwaarder dan die sowieso al was. Ook over het onderwijs op die school was ze, zoals veel nieuwtijdskinderen, niet erg positief. *Wat we op die school leerden, had niets, maar dan ook helemaal niets met het gewone leven te maken. Toen, als kind, wist ik al dat ik later echt niets zou gebruiken van al die nutteloze dingen die we daar moesten leren.*

Veel nieuwtijdskinderen reageren op een dergelijke negatieve manier op het onderwijs. Wat ze zoeken en op school hopen te vinden, zijn niet zozeer allerlei reken- en taallessen, ze zoeken vooral hulp bij de dingen die ze beleven – om die te kunnen begrijpen en een plaats in hun leven te kunnen geven. Daarnaast willen ze hun speelsheid en beweeglijkheid vorm leren geven, ze willen dansen en fantaseren. Ook willen ze weten hoe ze vrede op aarde kunnen brengen, ze willen weten hoe ze met conflicten moeten omgaan en hoe ze wat beter voor zichzelf kunnen leren opkomen. Bovendien willen ze graag iets horen over de geestelijke wereld, omdat ze zelf nog sterk in verbinding met die wereld staan en leven. Ze willen zich creatief kunnen uiten, omdat ze juist in hun creativiteit hun diepere weten en aanvoelen tot uitdrukking kunnen brengen. Kortom: het onderwijs dat ze zoeken en willen, moet aansluiten bij hun belevingswereld, hun vragen en bij de beelden en de creatieve mogelijkheden die in hen leven. Dat betekent dus, dat ze een heel ander type onderwijs zoeken (en nodig hebben!) dan het gangbare onderwijs van dit moment.

Zelfdoding

Als kind werd de jonge vrouw dus op school jaar in, jaar uit geplaagd en gepest, alleen maar om het anders-zijn. *Maar, zei ze, als ik probeerde mezelf te beschermen door me terug te trekken en me zoveel mogelijk stil te houden om zo min mogelijk op te vallen, werd ik nog meer gepest en werd het alleen maar erger.*

Natuurlijk heeft dit soort ervaringen grote gevolgen voor een kind. Niet alleen raakt hij zijn onbevangenheid kwijt, maar hij verliest ook elk gevoel van zelfvertrouwen. En natuurlijk raakt hij ook een gezond vertrouwen in andere mensen kwijt. Als je voortdurend op je hoede moet zijn voor onverwachte pesterijen, verlies je je vertrouwen in andere mensen immers in ijltempo. *M'n gevoel van eigenwaarde*, vertelde de jonge vrouw, *slonk zienderogen en al gauw bleef er niets meer van me over. Ik had het gevoel: ik ben alleen maar een onbenul. Ik kan niets, ik ben niets, ik ben gewoon een nul, een niemand. Zo voelde ik mij in die jaren. Soms kwam in die tijd de gedachte naar boven om er maar een einde aan te maken. Ik wilde liever sterven dan zo te moeten leven. Ik wist dat ik dan weer terug zou mogen naar de wereld van het licht en dat leek me heerlijk, want dan was ik van alle ellende af. Maar ik wist niet goed hoe ik dat dan wel moest doen, en daarom is er gelukkig nooit iets van gekomen.*

Er zijn inderdaad in de voorbije jaren meerdere kinderen door zelfdoding gestorven, gewoon, omdat ze niet wisten hoe ze verder moesten leven in een dergelijke sfeer van onmacht en eenzaamheid. Ook daarom schrijf ik dit boek: om dit thema bespreekbaar te maken en te helpen een open sfeer rond dit onderwerp in de samenleving op te bouwen. Een sfeer die het kinderen mogelijk maakt onbevangen over hun gevoelens en ervaringen te vertellen, ook als dat ervaringen zijn die de volwassenen om hen heen niet direct vanuit zichzelf (her)kennen en begrijpen. En dat laatste is met nieuwtijdskinderen dikwijls het geval: ze staan zo heel anders dan veel volwassenen om hen heen in het leven, met andere gevoelens, andere gedachten en andere ervaringen. Daardoor krijgen die volwassenen als vanzelf het gevoel: dit kind is zo heel anders dan ik zelf als kind was, ik herken nauwelijks iets van mezelf in hem. Volwassenen moeten leren om de kinderen vanwege die kloof niet af te wijzen, maar om die kloof juist met respect en liefde te overbruggen.

Het gevoel voorop te lopen

Als een kind dagelijks moet worstelen met dergelijke verlangens om maar te mogen sterven, en er zijn geen volwassenen om het kind heen die met een scherp en liefdevol oog zien wat er nu eigenlijk met dit

kind aan de hand is, voelt hij zich natuurlijk volstrekt alleen. *Ik voelde me altijd eenzaam*, vertelde de jonge vrouw dan ook. Om er – opvallend genoeg – in één adem aan toe te voegen: *Maar daarnaast, het klinkt misschien gek, leefde er ook een heel ander, een heel vreemd gevoel in mij dat ik volstrekt niet kon begrijpen, laat staan verklaren. Dat was het gevoel dat ik op de een of andere manier vooruitliep op andere mensen. Alsof ik iets voelde, iets zag of iets wist, dat andere mensen nog niet konden voelen, zien of weten, maar dat zij zich pas later eigen zouden maken. Natuurlijk, zei ze, kon ik deze gevoelens toen natuurlijk niet op de manier onder woorden brengen, zoals ik dat nu doe. Het was een gevoel, dat weliswaar heel sterk was, maar dat ik in die tijd zeker niet had kunnen verwoorden. Pas veel later is het me eindelijk gelukt er woorden voor te vinden.*

Maar, vertelde ze verder, als ik desondanks probeerde met horten en stoten anderen tóch iets te vertellen over deze gevoelens die ik zelf niet begreep, dan werd ik meteen uitgescholden voor iemand die hoogmoedig was en die zich niks moest verbeelden, en ga zo maar door. Ook dit soort ervaringen brachten mij ertoe maar weer te zwijgen en mijn mond te houden.

Leven wordt overleven

Ik vond het afschuwelijk, vertelde ze, *om anders te zijn. Ik wilde er zo graag bij horen. Daarom deed ik mijn uiterste best om me aan te passen en net zo als de andere kinderen te zijn. Ik deed er écht mijn best voor, zoveel als maar mogelijk was. Maar natuurlijk lukte het nooit helemaal, wat ik ook deed en probeerde. Ik bleef in de ogen van de andere kinderen een vreemde, anders.*

Maar wie zichzelf zoveel mogelijk aanpast en zijn eigenheid verdoezelt en wegstopt, die raakt natuurlijk verkrampd. Die raakt uiteindelijk zelfs zichzelf kwijt. Dat gebeurde ook met deze jonge vrouw. Ze vertelde: *Ik wist op een zeker moment niet meer wie ik nu eigenlijk was, wat ik wilde en werkelijk voelde. Ik verloor mezelf.*

Zo werd elke dag van haar leven een dag om te overleven. Op de middelbare school was het niet anders dan op de basisschool: ook daar die pesterijen, die verkramping. Ook daar werd ze niet gezien en kreeg ze die steeds sterker wordende doodswensen.

Het Platform voor Nieuwetijdskinderen

Maar toen, toen ze begin twintig was, hoorde ze toevallig – maar wat is toevallig – een radio-uitzending. In die uitzending werd gesproken over nieuwetijdskinderen. Ook was er een gesprek met een nieuwetijdskind. Zodra ze dat gesprek hoorde, voelde ze: *Dit gaat over mij ... Dit ben ik. Dit is mijn verhaal.* Met rode oren luisterde ze, en al gauw begreep ze: ik ben niet de enige die zo voelt en denkt, er zijn er nog veel meer die net zoals ik zijn. Aan het eind van de uitzending werd een telefoonnummer genoemd van het Platform voor Nieuwetijdskinderen. Ze heeft meteen gebeld. Een vriendelijke medewerster aan de andere kant van de lijn luisterde zorgvuldig naar haar verhaal en adviseerde haar zo gauw mogelijk een afspraak te maken met een van de therapeuten die ervaring hadden in de begeleiding van nieuwetijdskinderen. En zo zat ze binnen een paar dagen bij een therapeute die gespecialiseerd was in de begeleiding van nieuwetijdskinderen.¹

Eindelijk, zei ze, kon ik m'n verhaal kwijt. Eindelijk was er iemand die begreep wat ik had meegemaakt. Iemand die mijn verhaal niet gek vond, maar die integendeel zei: 'Het is een wonder dat je erdoorheen gekomen bent.' Eindelijk ontmoette ik iemand die echt begreep wat ik vanbinnen beleefde en die dat niet gek vond, maar die mij juist hielp om die gevoelens te aanvaarden en te begrijpen. Alleen al deze aanvaarding en dit begrip werkten helend en genezend. Dat werd nog versterkt toen ze lotgenoten ontmoette, leeftijdgenoten met dezelfde ervaringen en gevoelens. Jonge mensen die op eenzelfde manier als zij in het leven stonden en die bijna allemaal een behoorlijke portie afwijzing en onbegrip hadden moeten doormaken.

Van je zwakheid je kracht maken

Inmiddels ligt die doorbraak nu tien jaar achter haar. *En nu, zei ze, heb ik eindelijk mezelf teruggevonden. De therapie en het contact met lotgenoten hebben me heel goedgegaan. Ik heb geaccepteerd dat ik anders ben. Maar niet alleen dat, ik heb ook ontdekt dat mijn anders-zijn nu juist mijn kracht is en dat ik daarmee de wereld een klein beetje mag gaan genezen. Ik heb dus geleerd om van mijn zwakheid mijn kracht te maken en daardoor is mijn leven totaal veranderd.*

Hoe waar deze uitspraak was, had ik inmiddels al gemerkt aan de waardige, maar ook zo sterke manier waarop ze haar levensverhaal tot nu toe verteld had.

Ze vertelde verder: Wat ik inmiddels ook geleerd heb, is om mijn gevoeligheid te aanvaarden. Daarom trek ik mij er niets meer van aan als andere mensen mij overgevoelig noemen. Ik hoef ook niet meer zo nodig precies als de andere mensen te zijn: ik ben ik, en zo ben ik goed. Daardoor kan ik tegenwoordig weer vrolijk zijn en kan ik lachen. Daarnaast probeer ik duidelijk te zeggen wat ik voel en wat ik denk, ook al valt me dat soms nog wel eens moeilijk: dat oude mechanisme van zwijgen, je mond houden, zit er heel diep in. En het lijkt, alsof ik die onmacht steeds opnieuw, maar dan op een diepere laag, moet overwinnen.

Het kind van een nieuwetijdskind

Deze jonge vrouw is niet het enige nieuwetijdskind dat er een zware dobber aan heeft gehad om zichzelf te vinden en te aanvaarden. Er zijn er veel meer zoals zij en er worden alsmaar meer nieuwetijdskinderen geboren.

Een andere jonge vrouw die een soortgelijke levensgeschiedenis achter de rug heeft, is inmiddels getrouwd en heeft twee kinderen. Een van die twee is duidelijk een nieuwetijdskind. *Soms*, vertelt de moeder, *zie ik mijn zoon van twee een tijdlang intensief naar een hoek staren, waar niets te zien is. Maar ik weet dat hij wel iets ziet, want ik zie het ook: daar staat de opa van mijn zoon, mijn vader die kort geleden is gestorven, maar regelmatig bij ons komt. Soms zie ik mijn vader niet, maar voel ik zijn aanwezigheid; vaak zie ik mijn zoon dan precies naar dezelfde plek staren waar ik mijn vader denk te voelen.* Het zal duidelijk zijn dat dit jonge nieuwetijdskind geluk heeft: hij heeft een moeder gekregen die hem begrijpt, en die precies weet wat haar zoon doorleeft en wat er nog allemaal op hem afkomt. *In ieder geval ga ik zorgen*, zei ze enthousiast, *dat hij een leuke school krijgt, waar het er meer om gaat wie hij is, dan om wat hij presteert.*

De opdracht van nieuwetijdskinderen

In dit laatste voorbeeld zien we dat onze samenleving gelukkig steeds meer begrip krijgt voor het feit dat veel kinderen in deze tijd anders in het leven staan dan vorige generaties. Deze kinderen hebben een ándere levenshouding, ándere begaafdheden en zijn spiritueel bewust geworden. De moeder van bovengenoemd nieuwetijdskind wéét dat en houdt daar helemaal rekening mee.

Ik hoop dat alle nieuwetijdskinderen die nu geboren worden, ouders mogen krijgen zoals in dit laatste voorbeeld. Dan kunnen deze kinderen, als ze eenmaal volwassen geworden zijn, voluit en met al hun inzet gaan werken aan de grote opdracht waarvoor zij gekomen zijn: om onze samenleving om te vormen tot een samenleving die de liefde serieus neemt, die eerbied kent voor álle mensen, van welke cultuur ze ook komen en welk geloof ze ook hebben, en die weet dat Moeder Aarde een levend wezen is dat genezing nodig heeft. Want dát is de grote opdracht waar we in deze tijd voor staan!

Overigens: in korte tijd is de term nieuwetijdskind al aardig ingeburgerd. Dus is er, na bovenstaande verhalen, alle reden om ons af te vragen: wat is nu eigenlijk een nieuwetijdskind en sinds wanneer praten de mensen over dit onderwerp? Ofwel: hoe en wanneer is dit thema eigenlijk naar voren gekomen, en wat zit daar dan voor ontwikkeling achter?